

Hồi Thứ Một Trăm Mười Bốn ĐẬP BIA ĐÁ, GIAN HÙNG BỎ VÍA

Âu Dương Thống nói:

– Lời Văn Thừa thật là cao kiến nhưng bản tòa chưa biết ba đoàn người nên phân phối ra sao?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bang chúa mời Lung Á Nhị Lão cùng Thiết Mộc đại sư nữa là bốn người đi một toán. Vân trang chúa, Khương Sĩ Ẩn, Diệp Nhất Bình thì do Tả Hữu Nhị Đồng dẫn đường. Thuộc hạ cùng Viên Hiếu cũng lập tức lên đường, nếu không đến trước được Thượng Quan Kỳ thì cũng phải theo kịp gã để tiện việc bố trí.

Âu Dương Thống nói:

– Cách điều động của Văn Thừa rất hợp lý, xin Văn Thừa truyền lệnh để sắp sửa lên đường lập tức.

Liên Tuyết Kiều đứng dậy nói:

– Lệnh truyền võ tướng thống lĩnh ba quân. Còn Bang chúa tự truyền lệnh vụ là xong. Thuộc hạ chuẩn bị lập tức lên đường, vạn nhất là Thượng Quan Kỳ cùng Đỗ Thiên Ngạc gặp Cổn Long Vương thì thuộc hạ kịp thời tiếp ứng cho họ.

Âu Dương Thống trầm ngâm một lát rồi nói:

– Hay lắm! Văn Thừa cùng Viên Hiếu lập tức lên đường. Bản tòa cùng Vân trang chúa cũng chuẩn bị để khởi hành trước giờ Ngọ.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu không cần thì dọc đường bắt tất phải lưu ám hiệu để tránh bên địch đánh lông tìm vết?

Âu Dương Thống nói:

– Nhất thiết mọi người đều tuân theo lời chỉ thị của Văn Thừa.

Liên Tuyết Kiều nghiêng mình thì lễ cáo từ đi ra.

Đột nhiên nàng quay lại nói:

– Xin Bang chúa chuyển lời cho võ tướng nên hậu đãi công chúa Thanh Bình.

Âu Dương Thống gật đầu cười nói:

– Bản tòa còn phái Ngũ Anh hộ vệ cho nàng và đưa đến một chỗ an toàn.

Liên Tuyết Kiều về phòng thu thập sơ qua hành lý rồi cùng Viên Hiếu đi

luôn.

Nhà mồ Đường Toàn ở trong núi Võ Công chỗ giáp giới đất Tương đất Cống. Liên Tuyết Kiều rất thuộc địa lý vùng này nên dẫn Viên Hiếu đi theo đường tắt.

Hiện nay Liên Tuyết Kiều chẳng những từng trải hơn trước nhiều mà võ công đã tiến bộ bội phần. Gã Viên Hiếu bảm tính khác thường, khinh công giỏi vào hạng nhất võ lâm.

Hai người đi suốt ngày đêm, chỉ trừ lúc ăn uống còn không lãng phí mất một chút nào. Khi mệt quá cũng chỉ ngồi nghỉ một lát cho đủ phục hồi khí lực là lại lập tức lên đường.

Một hôm vào lúc mặt trời lặn thì hai người vừa đến sơn trang, chỗ Đường Toàn dưỡng bệnh khi trước. Phong cảnh hãy còn như cũ, thanh sơn lục thủy chẳng khác ngày xưa. Chỉ có hai cánh cổng sơn tróc mất nhiều, thành ra loang lổ, làm tăng vẻ tiêu điều.

Liên Tuyết Kiều đi vòng quanh sơn trang một lượt, rồi tung mình nhảy lên một cây cao. Nàng sẽ báo Viên Hiếu:

– Chúng ta cần nghỉ một lúc, vì đêm nay có thể xảy ra một trường ác chiến.

Viên Hiếu coi mỗi lời của Liên Tuyết Kiều truyền ra chẳng khác gì sắc chỉ của nhà vua. Gã không dám hỏi lại bao giờ. Liên Tuyết Kiều bảo gã nghỉ ngơi là gã lập tức nhắm mắt ngồi tựa vào cành cây mà ngủ.

Liên Tuyết Kiều thấy gã nhất tâm phục tòng, cũng cảm thấy thương tình cho gã, bất giác hai hạt lệ long lanh nhỏ xuống.

Ánh hoàng hôn đã lui vào trong, bức màn đêm từ từ rũ xuống, cảnh vật xiết nổi thê lương!

Trong trang viện, ngôi nhà mồ Đường Toàn cao ngất ngưỡng. Ánh sáng một ngọn đèn dầu le lói từ trong căn nhà tranh lọt ra ngoài.

Liên Tuyết Kiều thấy trong nhà hãy còn đèn sáng thì biết rằng Cồn Long Vương cùng Thượng Quan Kỳ đều chưa đến nơi. Nàng nhắm tính lộ trình:

“Nếu họ đi suốt đêm ngày thì Cồn Long Vương vào khoảng giờ tí đêm nay sẽ đến nơi. Còn Thượng Quan Kỳ và Đỗ Thiên Ngạc thì phải giờ ngọ ngày mai mới tới.

Thượng Quan Kỳ có đến được trước thì mới tiện việc mượn cơ quan trong nhà mồ để đối phó với Cồn Long Vương. Còn trường hợp mà Cồn Long Vương đến đây trước thì bên ngoài nhà mồ lão sẽ bố trí những tay cao thủ mai phục. Thượng Quan Kỳ muốn vào trong, tất phải qua một trường ác chiến. Vạn nhất mà Cồn Long Vương thấy kinh động trở ra thì Thượng Quan Kỳ sẽ gặp hung hiểm khôn lường, mười phần chắc chết đến chín”.

Nguyên Liên Tuyết Kiều thấy Thượng Quan Kỳ quyết ý ra đi một mình,

nàng đã nghĩ đến những cái nguy hiểm có thể xảy ra cho chàng. Nhưng nàng lại biết rằng có khuyên chàng cũng vô ích, chỉ còn cách là đem toàn lực tiếp ứng cho chàng.

Vầng trăng tròn vành vạnh ở phương đông từ từ đi lên, chiếu xuống khu nhà mồ rộng lớn. Liên Tuyết Kiều trông nắm mồ táng xương một nhân tài tuyệt thế, không khỏi cảm khái muôn vàn. Bất giác nàng lẩm bẩm:

– Đường tiên sinh là bậc tài hoa quán thế mà lúc chết đi rồi cũng thế lương đến thế này? Sau khi võ lâm bình định, không biết có ai còn nghĩ đến tiên sinh nữa chăng?

Một bóng người thoáng qua rồi nấp vào chỗ tối không thấy đâu nữa. Liên Tuyết Kiều trong lòng chấn động tự hỏi:

– Chẳng lẽ Cổn Long Vương đến trước ta rồi ư?

Nàng định thần nhìn ra ngọn đèn trong nhà tranh bên mồ vẫn còn le lói thì trong lòng không khỏi nghi ngờ, nghĩ bụng: Nếu Cổn Long Vương đã đến đây trước thì hai gã coi giữ nhà mồ tất mắc phải độc thủ của lão rồi. Nhưng sao trong nhà tranh hầy còn đèn lửa chẳng lẽ ta hoa mắt rồi ư?

Nàng lại ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng tỏ thì mới vào khoảng canh một. Nàng nhắm tính thời giờ, lặng lẽ coi tình thế, quyết là Cổn Long Vương chưa đến, vậy bóng người vừa lướt qua là ai?

Giữa lúc nàng đang ruột rối tơ vò, chợt thấy trong bóng tối có một người từ từ đi ra. Nhưng người này thủng thỉnh vòng quanh nhà mồ một lượt rồi lại chìm vào trong bóng tối không thấy đâu nữa.

Lần này Liên Tuyết Kiều trông rõ hơn và không còn nghi ngờ gì nữa. Tuy nàng không nhìn rõ diện mạo nhưng quyết đoán người đó không phải Cổn Long Vương mà cũng không phải là Thượng Quan Kỳ. Cách hành động của y thủng thẳng tự nhiên, tuyệt không có vẻ gì là hấp tấp, sợ hãi. Nàng càng nghĩ càng thấy tình hình khả nghi mà chưa tìm ra được đường lối nào để giải quyết lòng ngờ vực.

Những ý nghĩ không đầu mối khiến cho đầu óc Liên Tuyết Kiều cực kỳ bối rối. Nàng suy đi nghĩ lại một hồi rồi quyết định nhảy xuống để điều tra cho rõ tình hình. Nàng đưa tay ra vỗ Viên Hiếu khê gọi:

– Người ngủ đấy chứ?

Viên Hiếu mở bừng mắt ra cười đáp:

– Tinh thần tại hạ vẫn tỉnh táo, chưa ngủ chút nào.

Liên Tuyết Kiều chống ngón tay trở vào cửa miệng anh đào, khẽ bảo:

– Người nói nhỏ chứ!

Viên Hiếu hạ giọng nói:

– Cô nương bảo tại hạ ngủ đi, tại hạ chỉ nhắm mắt dưỡng thần mà thôi.

Liên Tuyết Kiều tưởng đến gã si tình với mình, khẽ buông một tiếng thở dài, dịu dàng bảo:

– Bên mộ Đường tiên sinh có bóng người xuất hiện, ta phải xuống xem sao. Người ngồi yên đây lược trận, nghe!

Viên Hiếu nói:

– Cô nương bảo tại hạ đi cùng được không? Một mình cô nương dẫn thân vào nơi nguy hiểm thì tại hạ yên lòng thế nào được?

Liên Tuyết Kiều xúc động trong lòng, đưa tay ra nhẹ nhẹ cầm lấy cổ tay gã, ôn tồn bảo:

– Người ngồi đây để trông chừng kẻ địch kéo đến.

Mình ta xuống xem một chút rồi lại về đây. Vạn nhất mà ta có gặp địch nhân ta sẽ gọi người xuống giúp sức.

Viên Hiếu không sao cãi được, đành gật đầu nói:

– Được lắm! Tại hạ mà không nghe tiếng gọi tức là cô nương đã bực mình rồi!..

Liên Tuyết Kiều, lim dim cặp mắt, đưa cặp môi anh đào gần lại cái mặt lông lá của Viên Hiếu rồi tung mình nhảy xuống. Nàng từ từ đi quanh bức tường bao vây.

Khi Liên Tuyết Kiều đi gần tới nhà mồ, nàng đề chân khí rồi nhanh như cắt nhảy qua tường ẩn vào chỗ bóng tối, ngưng thần nhìn ra bốn mặt thì chỉ thấy ánh trăng bóng nước, hoa cỏ phát phơ, nào thấy bóng một ai đâu?

Liên Tuyết Kiều ngoảnh mặt nhìn vào trong nhà tranh, ngọn đèn dầu vẫn còn le lói trên cửa sổ có bóng người in vào.

Liên Tuyết Kiều lẩm bẩm:

– Ủa! Người giữ nhà mồ này, tuy không phải là tay cao thủ Cùng Gia Bang, song võ công tất cũng vào hạng khá vậy mà sao có người đi quanh nhà mồ, y cũng không hay? Xem ra trong vụ này tất có điều chi kỳ lạ, chẳng lẽ mấy người coi nhà mồ lại nảy lòng tham, muốn lấy trộm những đồ vật trong mộ, nên thuận tiện vào đó hay sao?

Nghĩ vậy, nàng muốn cất bước đi vào nhà tranh để điều tra cho biết rõ, thì đột nhiên thấy trong chiếc nhà mồ cao lớn về phía ánh trăng có bóng người chạy ra.

Liên Tuyết Kiều tuy võ nghệ cao siêu, to gan, lớn mật, cũng không khỏi rùng mình ớn gáy.

Nàng định thân lại, vận hết mục lực nhìn ra thì thấy người này mặc áo công nhân. Gã đảo mắt nhìn bốn phía rồi lại núp vào bóng tối không trông thấy nữa.

Liên Tuyết Kiều lẩm bẩm:

– Ta thường nghe Thượng Quan Kỳ biểu: “Sau khi xây xong mộ Đường Toàn, thì hai trăm thợ thuyền đều chôn sống trong đó. Người này vận áo công nhân chẳng lẽ là oan hồn bọn thợ hiện lên”.

Tuy nàng võ công tuyệt thế, tài trí hơn người mà tưởng đến oan hồn hiển hiện cũng phải ớn da gà.

Nàng khẽ tựa lưng vào tường, lấy tay vuốt mồ hôi trán, phấn khởi tinh thần, tự nhủ:

– Công nhân này xuất hiện dưới ánh trăng thì nhất định là người chớ không phải ma, vì gã biết mở cửa ra vào nhà mồ một cách dễ dàng. Chi bằng ta mượn cơ hội này lên vào trong mộ coi.

Tuy nàng nghĩ đâu ra đấy, nhưng lúc cất bước lại cảm thấy nặng trĩu, tựa hồ chân bị đá đeo.

Giữa lúc nàng do dự chưa quyết, đột nhiên có tiếng gió thổi tà áo lật phất rồi một bóng người nhảy qua bức tường vào bên trong.

Nàng đảo mắt nhìn lại thì người này mặc áo xanh râu dài, bộ mặt trơ như gỗ. Chính là Cổn Long Vương!

Nàng lẩm bẩm:

– Lão này đến đây sớm hơn một giờ theo như ta đã tính nhẩm.

Nàng lại thấy Cổn Long Vương chú ý nhìn vào trong căn nhà tranh một hồi rồi đột nhiên nhảy về phía đó.

Lão cử động rất lẹ. Trong nhà tranh có tiếng hỏi vọng ra:

– Ai?

Đèn lửa tắt phụt đi, Cổn Long Vương đã đập cửa sấn vào nhà.

Liên Tuyết Kiều thấy cường địch tới nơi, trong lòng sợ ma quỷ tiêu tan ngay. Nàng cúi rạp người xuống chuồn ra phía sau nhà tranh nấp vào bóng tối.

Bỗng trong nhà có tiếng kêu rú lên và tiếp theo là tiếng người giận dữ quát tháo.

Lại một tiếng “Uỳnh” vang lên, cửa sổ bằng ván gỗ bị vỡ tan tành, một xác người từ trong nhà bị liệng ra ngoài.

Liên Tuyết Kiều nhìn kỹ lại thì xác chết này chính là một trong hai người Cùng Gia Bang được phái tới đây coi mộ. Gã này tắt thở rồi!

Cổn Long Vương lại cắp một người nhảy ra khỏi nhà tranh, đến đứng trước mộ Đường Toàn từ từ nơi tay hạ người kia xuống.

Liên Tuyết Kiều nhân lúc đó lạng người đi một cái nhảy vào trong nhà, đứng tựa cửa sổ để trông ra ngoài.

Cổn Long Vương thả người đó trước mộ Đường Toàn rồi lạnh lùng nói:

– Nếu mi không muốn nếm cái đau khổ về điểm huyết “Ngũ Âm Tuyệt Mạch” thì ta đây hỏi gì phải nói thật.

Gã đệ tử Cùng Gia Bang tuy đã bị điểm huyết không nhúc nhích được, nhưng vẫn mồm loa mép giải, cả giận quát lên:

– Đã là đệ tử Cùng Gia Bang khi nào còn sợ chết cầu an? Dù mi dùng thủ đoạn tàn ác nào cũng đừng hòng hỏi ta được câu gì đâu!

Liên Tuyết Kiều ngấm ngấm kinh hãi thay cho gã. Nàng lẩm bẩm:

– Cổn Long Vương thủ đoạn tàn ác, không còn úy kỵ điều gì. Gã này bướng bỉnh với lão, tất bị lão hành hạ cực kỳ khổ sở.

Bỗng thấy Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Mi chưa nhìn thấy quan tài tất chưa rơi lệ.

Lão đưa tay ra nhanh như chớp, điểm vào ba chỗ yếu huyết gã kia.

Liên Tuyết Kiều nhìn rõ: Cổn Long Vương quả nhiên điểm “Ngũ Âm Tuyệt Mạch” gã kia, nàng bất giác buông tiếng thở dài, nàng biết đó là một thủ pháp thâm hiểm nhất trần gian không mấy ai chịu nổi. Nàng còn đang nghĩ ngợi thì quả nhiên có tiếng rên rỉ vọng lại.

Dưới ánh trăng, nàng nhìn rõ gã đệ tử Cùng Gia Bang gân cốt toàn thân co rúm lại, chi trong khoảnh khắc, tiếng rên rỉ biến thành tiếng kêu gào rất thâm thảm.

Cảnh thâm sơn đêm lặng, trăng trong, mộ vắng, tiếng kêu gào càng thêm ảm đạm khiến người nghe không khỏi kinh hồn động phách, chẳng rét mà run.

Liên Tuyết Kiều trong dạ bồn chồn, lẩm bẩm:

– Nếu người này không chịu được đau khổ vì điểm huyết “Ngũ Âm Tuyệt Mạch” mà nói ra cách vào mộ há chẳng làm lỡ việc lớn? Chi bằng ta tìm cách điểm huyết cho gã chết đi.

Nàng đang suy tính, chợt nghe thấy gã kêu lên:

– Người khai phóng huyết đạo cho ta rồi ta nói cho người nghe.

Đúng là gã không chịu nổi đau đớn vì bị điểm Ngũ Âm Tuyệt Mạch, dường như sắp phải cung xưng.

Liên Tuyết Kiều lại càng nóng nảy, nhưng trừ phi mình bộc lộ bản tướng để đấu với Cổn Long Vương, nàng chưa nghĩ được cách nào hơn, Cổn Long Vương là người xảo quyệt vô cùng, mình xuất hiện đột ngột, e rằng sẽ động tới mối hoài nghi rồi trốn biệt thì bao nhiêu công trình điều động mọi người đến đây để tiêu diệt lão thành ra hỏng hết.

Bỗng thấy Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Ta biết rằng mi chịu làm sao nổi cái đau khổ bị huyết đi ngược vào phủ tạng.

Lão võ tay một cái, khai phóng Ngũ Âm Tuyệt Mạch cho gã kia.

Lại thấy gã kia thở phào một cái rồi nói:

– Người giải cả những huyết đạo tay chân cho ta.

Cổn Long Vương lạnh lùng nói:

– Ta đã khai phóng Ngũ âm Tuyệt Mạch cho mi, không đau đớn gì nữa. Sao còn đòi giải huyết tay chân? Hà hà! Mi toan tính bài trốn chạy phải không?

Gã kia đáp:

– Võ công người giỏi hơn ta nhiều. Dù ta có muốn trốn chạy cũng không có hy vọng thoát khỏi tay người. Ta muốn giải huyết tay chân để ta giãn xương cốt cho dễ chịu một chút rồi sẽ nói cho người hay cũng chưa muộn.

Cổn Long Vương trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Ta coi bộ người cũng chẳng trốn đâu cho thoát.

Rồi quả nhiên đưa tay ra khai huyết đạo tay chân cho gã.

Gã kia từ từ đứng lên, duỗi tay chân vươn vai, thở phào một cái.

Cổn Long Vương lạng người ra rồi nắm lấy cổ tay đại hán nói:

– Nếu mi muốn mượn cơ hội này để tìm cái chết cũng không được đâu, mi đừng mơ tưởng hảo huyền.

Đại hán thở dài một tiếng rồi nói:

– Ta vâng mệnh trông coi phần mộ ở đây. Trừ mỗi tháng hai lần tế điện anh linh Đường tiên sinh, còn tình hình trong mộ ta biết rất ít.

Cổn Long Vương gật đầu nói:

– Phải rồi! Nếu mi bảo biết hết tình hình trong mộ thì ta cũng không tin được.

Đại hán gật đầu nói:

– Ta nghe nói lúc xây xong nhà mồ cho Đường tiên sinh, hai trăm thợ xây mộ đều bị chôn sống trong này.

Liên Tuyết Kiều nghe tới đây, trong lòng chấn động lửa giận bốc lên bùng bùng. Nàng lẩm bẩm:

– Đệ tử Cùng Gia Bang trước nay ai cũng coi cái chết như không, sao tên này lại tham sống sợ chết đến thế. Rồi đây sẽ xử trọng gã mới xong.

Bỗng thấy đại hán nói tiếp:

– Hai chúng ta vâng mệnh ở đây giữ phần mộ. Canh khuya đêm nào cũng được nghe thấy trong mộ phát ra một thứ thanh âm kỳ dị, trong lòng thao thức không sao ngủ được...

Cổn Long Vương khẽ hắng giọng hỏi:

– Hay là thợ thuyền chôn sống trong mộ này chưa chết hết nên phát ra những tiếng than thở.

Đại hán nói:

– Cái đó tôi không biết nữa. Mấy đêm đầu tâm thần chúng tôi bị quấy nhiễu không đêm nào yên, chỉ ban ngày mới ngủ được, còn đêm đến là hai người lại đốt đuốc lên ngồi uống rượu với nhau cho thêm phần hăng hái...

Gió lạnh canh khuya dưới vầng trăng tỏ, hai người đối diện nhau nói chuyện khùng khiếp này ở bên phần mộ khiến cho người gan dạ như Cồn Long Vương cũng không khỏi lạnh xương sống. Lão nói:

– Thuyết quỷ thần là thuyết hoang đường. Bản thân vương gia bình sinh giết không biết bao nhiêu là người mà chẳng bao giờ gặp ma quỷ hiện hình ám ảnh. Những tiếng từ trong mộ này phát ra nhất định là tiếng thợ thuyền bị giam trong mộ chưa chết.

Đại hán nói:

– Lâu ngày quen đi ta cũng chẳng lấy gì làm quái lạ nữa.

Cồn Long Vương nói:

– Ta nói với mi về phương pháp tiến vào mộ chứ rồi công đâu mà nghe mi bàn chuyện ma quái.

Đại hán nói:

– Một hôm giữa ban ngày ta cùng bạn vì nghe thấy thanh âm kỳ dị trong mộ phát ra tựa hồ như vô số người đồng khóc rống lên. Tiếng khóc nghe rất bi thảm, chẳng khác gì tiếng ma kêu vượn hú. Ta liền cùng người bạn tay cầm bình khí, mở cửa ngăm ra để tiến vào mộ xem sao...

Cồn Long Vương nói:

– Thế ra trong mộ này lại có cửa ngăm. Mi mau dẫn ta vào coi.

Đại hán nói:

– Người buông ta ra để ta dẫn người đi xem cửa ngăm.

Cồn Long Vương vừa nói tay ra, đại hán trở về phía sau bóng trắng nói:

– Cửa ngăm ở chỗ đó. Người đi theo sau ta, mà đừng dẫm vào cơ quan.

Gã rảo bước đi trước, dừng lại chỗ đám cỏ xanh.

Cồn Long Vương không biết gã nói thật hay nói dối, nhưng vẫn nghe lời gã đi theo, cũng bước dài bước ngắn rồi cũng dừng lại trước đám cỏ xanh.

Bỗng nghe đại hán lại nói:

– Người đứng đây cho cẩn thận. Cơ quan chỗ này đều do chính tay Đường tiên sinh vạch ra, lợi hại vô cùng!

Rồi gã dẫm chân lên đám cỏ xanh.

Cổn Long Vương chưa kịp bước theo thì thấy đại hán đập mạnh một cái, người gã đập mạnh vào mộ Đường Toàn. Biến diễn này xảy ra rất mau. Cổn Long Vương muốn tiếp cứu thì đã không kịp nữa rồi.

Bỗng nghe đánh “sầm” một tiếng. Đại hán đâm đầu vào nát ra mà chết.

Cổn Long Vương đứng thộn mặt nhìn xác chết hồi lâu rồi đột nhiên co chân đá mạnh một cái. Xác chết đương nằm ngang trước mộ tung lên trên không rồi hất ra ngoài bức tường vây.

Cổn Long Vương đá bay xác chết ra rồi, vẫn chưa nguôi giận lại phóng chân đá luôn vào tấm bia trên mộ Đường Toàn.

Cái đá này nặng tựa ngàn cân, tấm bia bị đá gãy. Bỗng nghe thấy tiếng rào rào. Chỗ bia đá gãy đột nhiên có suối nước chảy ra.

Cổn Long Vương vốn có lòng sợ hãi Đường Toàn, vừa thấy nước suối phun ra lại càng kinh hoảng, nhảy lùi lại đến bảy tám thước.

Nước suối này phun ra trong khoảng thời gian chùng uống chén trà nóng rồi tự nhiên ngừng lại. Cổn Long Vương tưởng là nước suối ở dưới tấm bia phun ra hết rồi. Lão chờ một lúc nữa rồi mới tiến lại coi thì thấy bên trong tấm bia vỡ hầy còn nước trong. Dưới nước có viết sáu chữ trắng toát. Nhờ ánh trăng lão đọc rõ:

“Đánh gãy bia ta là chết”.

Cổn Long Vương vừa tức giận vừa kinh ngạc, lão đá luôn một cước nữa. Nội lực lão mạnh quá đến nỗi mảnh bia còn lại cũng bị đá vỡ tan, nước trong bia lại vọt lên, đồng thời một cái hộp ngọc cũng tung ra, Cổn Long Vương dùng chân trái dẫm lên hộp ngọc, lập tức hộp vỡ nát.

Trong hộp ngọc lòi ra một tập lụa khâu thành sách sờ sờ ngay trước mắt Cổn Long Vương. Lão do dự một lúc rồi thò tay lượm cuốn sách bằng lụa lên. Ngoài sách có đề: “Tiểu Dao bảo điển, tặng người có duyên”.

Cổn Long Vương hắng giọng lẩm bẩm:

– Té ra dưới tấm bia y đã cất giấu cuốn sách bí mật này. Nếu mình sợ câu y hăm dọa “Đánh gãy bia ta là chết” không dám đập tan nửa dưới tấm bia thì làm sao mà lấy được bảo điển này?

Lão mở trang đầu ra coi, cảm thấy trong lòng khoan khoái vô cùng.

Nguyên trong cuốn sách này ghi chép những điều mà lão đã thuộc cả, có điều ý tứ sâu xa hơn. Ngoài ra những điều lão suy nghĩ đã lâu vẫn chưa hiểu, thì đây là đáp án những điều đó.

Cả bộ sách chia làm bốn chương lớn:

Chương thứ nhất nói về mưu lược, chương thứ hai về binh lược, chương thứ ba về võ đạo và chương thứ tư về cách dùng độc.

Cổn Long Vương ngồi ngay xuống đất, nhờ ánh trăng tỏ đọc sách. Nào ngờ

đến chỗ quan trọng tinh thâm thì lời văn lại đột nhiên bị đứt mất. Lão nhìn kỹ lại thì những chỗ này đã bị người cắt đi. Tuy vậy lão không thể gác lại được, mà cứ tiếp tục đọc hoài cho đến hết cuốn tàn biên.

Lúc đọc đến trang cuối cùng, thì thấy viết thêm một câu.

“Những chỗ bị mất trong bảo điển này, ta đã cắt vào trong chiếc gói đầu ở di thể ta”.

Cổn Long Vương ngẩng mặt lên nhìn vầng trăng tỏ rồi lẩm bẫm một mình:

– Lão để bảo điển này tặng cho Đường Toàn để hắn nắm được hết phần tinh hoa, còn ta chỉ được của lão chút võ bên ngoài. Hà hà! Ta giết lão đi là phải lắm, thật không oan uổng chút nào.

Liên Tuyết Kiều ẩn mình trong nhà tranh nhìn từng cử chỉ của Cổn Long Vương. Nàng hiểu lão một cách sâu xa. Lúc lão nói miệng lẩm bẫm, nàng biết rằng lão đang cung xưng việc giết sư phụ ngày trước.

Cuốn Tiêu Dao bảo điển mà Cổn Long Vương đang cầm trong tay đó mới là tập thượng. Trong tập này ghi chép các chương mục về mưu chước, về binh lược, về võ đạo và về dùng độc. Song còn tập hạ mới giải thích kỹ hơn. Vả những chỗ quan hệ trong tập thượng này cũng bị Đường Toàn cắt ra và dấu cùng một chỗ với tập hạ.

Cổn Long Vương là con người thông minh tuyệt thế, lão xem xong tập thượng cuốn “Tàn biên Tiêu Dao bảo điển” đã biết Đường Toàn cố ý chuẩn bị dự mưu dẫn dụ mình tiến vào mộ. Lão hai tay chấp sau lưng đi đi lại lại vòng quanh tấm bia vỡ tựa hồ như lão hiểu rõ chỗ dụng tâm của Đường Toàn mà lão vẫn không tự chủ được.

Liên Tuyết Kiều ẩn mình trong bóng tối để theo dõi những cử chỉ của Cổn Long Vương. Nàng biết trước lão đang đứng trước một vấn đề khó quyết định.

Những người theo Cổn Long Vương nhất luật chưa xuất hiện khiến nàng nảy ra ý nghĩ khác.

Nàng lẩm bẫm:

– Phải chăng lúc Cổn Long Vương hấp tấp lên đường bọn thuộc hạ chưa kịp đi theo mà chỉ có một mình lão đến đây?

Liên Tuyết Kiều vẫn sợ Cổn Long Vương thay đổi ý định một cách đột ngột không tiến vào trong mộ thì mình điều động mười mấy tay cao thủ đến đây vây đánh lão, thành ra vô ích.

Đứng trước con người giáo quyết khôn lường là Cổn Long Vương, Liên Tuyết Kiều không khỏi nảy ra ý cầu may, muốn nhân lúc thuộc hạ của đối phương chưa tới, mình hãy cùng Viên Hiếu đánh nhau với lão một trận.

Bỗng thấy Cổn Long Vương dừng bước, ngẩng mặt nhìn lên vành trăng lẩm bẫm một mình:

– Ha ha! Chắc người tưởng ta coi đến câu “những phần mát mát trong bảo điển người đã cất vào trong gối đầu” là ta không dám tiến vào mộ ư?

Ngẫm nghĩ hồi lâu lão lại nói tiếp:

– Ha ha! Ta không chịu để người đoán trúng. Người cho là ta không dám vào thì ta quyết vào cho người coi. Sư đệ ơi! Dù trong mộ người có bố trí những cơ quan gì đi chăng nữa thì cũng chẳng thể hơn được vương phủ của tiểu huynh đâu.

Tuy lão nói câu này đồng dạng nhưng vẫn hết nhìn đông lại ngó tây, rõ ràng trong lòng vẫn chông chát những mối nghi ngờ lo sợ. Rồi lão lại cố ý làm ra vẻ bạo dạn, vì tuy trong lòng lão khiếp sợ nhưng không thể bỏ qua phần cốt yếu về cuốn “Tiêu Dao bảo điển” trong mộ được.

Con người quyết đoán như Cổn Long Vương hiện đang bị hãm vào mớ tư tưởng mâu thuẫn nhau. Liên Tuyết Kiều nhìn rõ tình hình, lẩm bẩm một mình:

– Hay lắm! Té ra Cổn Long Vương sợ hãi Đường Toàn đã đến mức độ này.

Bỗng thấy Cổn Long Vương quỳ hai gối xuống trước mộ Đường Toàn, hai tay chấp đũa trước ngực, miệng lâm râm khẩn khẩn:

– Hiền đệ ơi hiền đệ! Trước nay hiền đệ vốn một lòng từ thiện thà mình chịu cực nhục, chứ không muốn cho người khổ sở. Bây giờ tiểu huynh coi những dòng chữ của hiền đệ lưu lại, chắc chỉ là để giỡn tiểu huynh mà thôi. Đúng rồi! Đúng rồi! Lúc sinh tiền, sư đệ còn không nỡ hạ độc thủ, huống chi nay đã thác rồi, chẳng lẽ lại còn bố trí cơ quan để ám hại tiểu huynh ư?

Khẩn xong, Cổn Long Vương đứng phắt dậy, lại đi quanh phần mộ một lượt rồi trở về đứng chỗ cũ, thở dài nói:

– Hỡi ôi! Giả tử lúc này mình có một tên thuộc hạ, hoặc một kẻ địch để mình bức bách họ đi trước dẫn đường thì không đến nỗi cô thân dẫn vào nơi nguy hiểm.

Liên Tuyết Kiều xem tình hình Cổn Long Vương có ý phân vân, nàng biết rằng lão tất trúng kế Đường Toàn và rút cục thế nào lão cũng sẽ tiến vào trong mộ, thì trong lòng nàng cảm thấy an ủi vô cùng. Nàng nhắm mắt lại gục đầu xuống cánh tay dưỡng thần.

Đột nhiên Cổn Long Vương lớn tiếng quát hỏi:

– Ai?

o O o